

37. kevad Kärkla Muusikakoolis

toob avalikkusele näha-kuulda oma järjekordse lennu lõpetajad.

24. mail kell 16 Kärkla Kultuurikeskuses mängivad, laulavad ja saavad lõputunnistuse Jane Alas, Miina Kruusmägi, Reeli Napp, Helen Põllo, Ruth Prigoda, Kristi Viitamees klaveri erialal. Airi Ilisson (lõpetas) akordioni erialal.

Järgnevalt on nad kirja pannud oma mõtteid rubriigis "ISE KÜSIN - ISE VASTAN"

Kristi - Mida muusikakool on mulle andnud?

Muusikakool oli algul kui harastus keskkooli kõrvalt. Pika peale kujunes sellest midagi enamat. Sain aru muusikakooli tähtsusest. Kui järele mõelda, siis on muusikakool mulle palju andnud. Esiteks muidugi oskuse klaverit mängida. Paljud kunagi muusikakooli poolelajätnud inimesed on hiljem oma eksisammu kahetsenud. Samuti nurisevad nad selle üle, et keegi pole neid takistanud ära jäämast ega suunanud.

Siit olen ma saanud lavakogemuse. Kontsertidel esinedes on vaja sisemist julgust ja selget mõistust, et ettemängitav lugu tuleks puhtalt ja korrektselt välja. Samuti ei tohiks keset pala seisma jääda ja nõutult klaverit vahtida: olen ma nüüd pala alguses või lõpus ning mis koht nüüd tuleb. Igal juhul tuleb edasi minna, hoolimata valedest nootidest ja kõrvalteguritest.

Sellest tulenevalt võin ma öelda, et muusikakool annab enesekindluse nii suure rahva ees esinedes kui ka seltskonnas olles.

Ka olen ma harjunud kindla päevarežiimiga: sel kellaajal kooli, nüüd õpin, õhtul on vaba aeg. Kõik on punkti pealt paika pandud. Noorena oli mul päevaplaan seinale peal, nüüd suudan juba ise kõike sättida. Tähtsad on ka omavahelised suhted õpilaste seas. Kas lend hoiab kokku ja kas nad teevad tööd grupis või igaüks omaette midagi nokitsedes. Lend peab kokku hoidma.

Lõpetuseks tahan öelda, et ega siit muusikakoolist ole kerge lahkuja. Kõik need seitse suinoldud aastat tunduvad imepisikestena. See vana hallikas maja on nii koduse tunde andnud. Raske on mõelda, et nüüd on kõik, enam ma siia ei tule.

Reeli - Miks ma tulin muusikakooli?

Vastus on lihtne ja selge. Teadsin, et tahan õppida mängima klaverit sama hästi kui täditütar Siiri. Kui tema mängis, tundus kõik nii lihtne - paned käed klahvidele ja... minul tuli välja kohutav müra.

Siis otsustasin: saagu mis saab, ma tahan õppida klaverit. Otsus oli tehtud. Ema käest loa lunimine võttis umbes aasta. Mäletan, kuidas ükskord tuli telekast üks klaverikontsert ja isa ütles mulle: "Kui sa selle lõpuni vaatad, saad muusikakooli!" Kontsert oli pikk ja igav. Õnneks hakkasin vaatama alles lõpu poole ja suutsin selle välja kannatada.

Mis mind siin kinni hoidis?

Poolelajätmistunne tekkis rohkem kui üks kord. Enamasti hoidis mind tagasi ema. Neljandas klassis oli eriti raske. Ma ei ole kunagi olnud virk klaveriharjutaja, kuid siis lasin end tõesti käest ära. Õpetaja Mürkimäe oli minuga päris hädas. Lõpuks võtsin end kokku ja tegin erialaeksami viiele.

Meie klass?

Algul ei olnud erilist ühtekuuluvustunnet. Alustas meid ju ka üsna palju. Kuid selle viimase muusikakooli aasta jooksul olen õppinud oma klassikaaslasti tundma paremini kui ülejäänud aastate jooksul kokku. Minu arust pani sellele aluse eelmise aasta lõpetajate ärasaatmine. Leian, et see õnnestus meil päris hästi. Naerda sai. Klassiga käsimine veel Tallinnas vaatamas operetti "Viini veri". Ka õpetajate päev jäi meelde. Eriti tore oli see, kuidas õpetajad asjaga kaasa tulid. Kõik oli väga tore ja lõbus. Õpetajate tõeliselt hea suhtumiseta sellesse ettevõtmisse meil vaevalt et nii lõbus oleks olnud. Kindlasti oli lõbus ka õpetajatel.

Mida ma olen muusikakoolist saanud?

Saanud olen õige palju. Olen õppinud armastama igasugust muusikat ja sellest aru saama. Kui ma enne siia tulekut suutsin vaevalt klaverikontserti välja kannatada, siis nüüd kuulan tõesti hea meelega sellist muusikat. Iga õppimine annab midagi, vahel ei oska sõnadega seletatagi. Klaveripala õppimine on eraldi protsess. Algul lugu kätte saades on hea õppida. Vahepeal läheb raskeks. Lugu võtab sinust nii palju energiat, tahtejõudu. Kuid siis on tõeliselt hea tunne, kui lugu hakkab sulle vastu andma. Siis aina mängiks ja mängiks. Ma kahtlen, kas hakkam iial oma elus nii hästi mängima, kui praegu.

Miina - Miks ma tulin muusikakooli ja miks mulle siin meeldib?

Ma tahtsin muusikakooli tulla juba siis, kui olin veel väga väike. Vahel, kui ema tuli töölt koju ja ütles, et tal on mulle üllatus, oli minu esimene reaktsioon kohe: "Kas klaver?" Lõpuks olin ma ta oma klaverihädaga nii ära tüüdanud, et ta tõi mind muusikakooli sisseastumiskatsetele. Ma olin siis kuueaastane. Nüüd olen muusikakoolis õppinud juba üheksa aastat. Muidugi oli vahepeal perioode, kus ma mõtlesin, et enam ei taha, ei jõua ja ei viitsi. Sõbrannad said alati pärast kooli linna peal lonkida, sellal kui mina pidin klaverit harjutama.

Pidin vahepeal isegi pooleli jätma, kuid õnneks ema ei lubanud ja ma olen talle tagantjärele selle eest väga tänulik. Täna südamest oma viimast klaveriõpetajat, kes aitas ja innustas mind uuesti leidma muusika. Muidugi vanemaks saades hakkasin ka hindama selliseid asju nagu kokuhoid õpilaste ja õpetajate vahel, mis sellele koolile väga omane on. Ka olen ma aru saanud, et muusikainimesed ON erilised, seda heas mõttes.

Ruth - Mis mind tõi muusikakooli ja mis mind siin hoidnud on, ning mida muusikakool mulle andnud?

Küsimusele, mis mind tõi muusikakooli, on vastuseid küllaga. Üks põhjus oli see, et ma ei tahtnud lasteaia magada. Kui nüüd tagantjärele mõelda, ei ole keegi mind siia vägisi tirinud, olen seda ise tahtnud ja teinud ja ma ei kahetse seda. Ülen uhkusega, et just mina olen XXXII lennu lõpetaja ja et just mina olen saanud endale muusikalise hariduse klaveri erialal.

Kuid mis mind siin hoidnud on? Kindlasti minu tahtejõud, toredad klassikaaslased. Mul on olnud perioode, kus tekkis tõke - kõik, nüüd on lõpp, kuid ma olen siin.

Praegu on mul kahju, et teised alustajad pole lõppu jõudnud. Siin on kõik omad, keegi pole võõras, kõike võimalik koos teha, kuid kõige suuremaks põhjuseks oli siiski klaver.

Muusikakool on andnud mulle palju. Kõigepealt esinemisjulguse, kannatlikkuse, kuid kõige tähtsam on see, et ma olen saanud muusikakoolist selle, mida iga teine ei saaks, see on **muusika**.

Helen - Milline on minu suhtumine sellesse kooli?

Minu lapsepõlvest on veedetud 7 aastat selles nüüdseks juba väga armsaks saanud pisikeses hallis majas. On loomulik, et iga algus on raske - nii ka siia kooli tulles. Korraga ümbritsevad sind uued näod, uued õpetajad ja hoopis erinev miljö. Esimesed sammud muusikamaailmas olid vaevaled, samas oli kõik uus ja põnev.

Raske oli enda pidev jagamine põhikooli ja muusikakooli vahel. Kuid siiski ainult korra olen nende aastate jooksul mõelnud, miks ma küll nõnda rahelen - kas poleks õigem need õpingud katkestada? Nüüd, kui lõpuni on jäänud vaid loetud tunnid, ei kahetse ma hetkegi sellest ajast, mis olen pühendanud muusikale ja sellele koolile. Mul on olemas oskus kirjutada, aru saada ja osata veel teist kirjakeelt - muusikakeelt. Olen õppinud tundma, mis on kohusetunne ja vastutus, saanud uusi sõpru ja julgust esinemisteks - õppinud elu vaatama hoopis teiste silmadega. See kool ei õpetanud üksnes heliredeleid mängima ja diktaate kirjutama, vaid ka palju muud eluks vajalikku. Aitäh sellele majale ja seal sees olevatele inimestele!

Jane - Minu meelde jäävaim hetk?

Kõige enam vast on meelde jäänud meie endi korraldatud lõpupidu XXXI lennu lõpetajatele.

Nägame sellega rasket vaeva, sest tahtsime, et just meie korraldatud pidu jääks muusikakooli ajaloos silmapaistvaimaks. Ideid oli palju, kuid raske teostada. Igaüks oli välja tulnud mõne huvitava mõtte või mänguga. Kuid nagu tavaliselt - ühele meeldib üks, teisele teine. Nii me siis vaidlesime ja arutasime ning püüdsime välja valida paremad ideed. Kava sai tihe ja sündmusrohke. Õhtu huvitavaimaks ja naljakaimaks vaatepildiks oli õpetajate tordisöömisvõistlus. Alguse sai ka traditsioon, kus iga lennu lõpetajad jätaavad endast jälje suurele-suurele paberirullile.

Lõpuks meeldis lõpuõhtu nii meile endile, lõpetajatele kui ka õpetajatele.

Airi - Miks ma valisin akordioni?

Põhjus oli lihtne ja selge - olin vastavas eas, kus kantri oli eriti populaarne. Olin otsustanud saada pillimeheks. Muusikakoolis kitarril õppida ei saanud, klaverit kantrimuusikas ei mängitud, aga akordion oli vaba. Ja nii ma akordioni valisingi.

Ja kui nüüd saaks uuesti valida, ilmselt valiksin ikkagi akordioni. Mitte küll enam mingi kindla muusikaliigi pärast, mida sellega mängida saab, vaid lihtsalt seetõttu, et ta ON omanäoline ja sobib mulle, ka on teda lihtne igale poole kaasa võtta (klaverit vist kusagile jaanitule äärde tassima ei hakka?) ja temaga on võimalik mängida igasugust muusikat. Soovitan ka teistele: tulge ja õppige, pärast tänate ennast.